

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

(Μυθιστορία Ἰλ. Βερτέ.—Μετάφρασις Α. Β.)

[Συνέχεια ἔδε προηγούμενον φύλλον].

Ὁ τραπεζίτης μείνας μόνος ἐσκέπτετο.

— Ὁ διάβολος νὰ τὴν πάρῃ αὐτὴν τὴν Θερεσίαν, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Ἀλλ' ἀφοῦ ἀνέβη, ἔπρεπε φρονίμως νὰ ἐνδώσω, ἀλλέως θὰ μοῦ ἤνοιγε δουλειαίς. Εἶνε στιγμῆαι κατὰ τὰς ὁποίας δὲν εἶνε ὅσον τρελλὴν τὴν ἤθελα. Καὶ αὐτὸ τὸ μικρὸ μαγκόπαϊδο, τὸ ὁποῖον ἐμάζευσεν ἀπὸ τοὺς δρόμους... νὰ εἶνε πραγματικῶς υἱὸς τῆς καὶ υἱὸς μου; Μὰ τὴν ἀλήθειαν, μοῦ ἔρχεται νὰ τὸ πιστεύσω, διότι ἔχει μίαν ὁμοιότητα... Βεβαίως τὸ παιδί τῆς Φακινέτας δὲν ἐχάθη εἰς τὴν πυρκαϊάν τοῦ ἀχυρῶνος. Εἶδα τὸ πραγματικόν, τὸ ὁποῖον συνέταζαν αἱ ἀρχαὶ μετὰ τὸ συμβάν, καὶ δὲν εἶνε ἀδύνατον.... Ἀδιάφορον! Ἐγὼ πρέπει τώρα νὰ θγάλω τὴν οὐράν μου ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, .. καὶ ἂν τὰ πράγματα πάγουν καθὼς ἐλπίζω, εἰς τρεῖς ἡμέρας φεύγω διὰ τὸ Βέλγιον, καὶ ἄς ξεμπερδεύσουν ἐδῶ ὅπως θέλουν.. Ἀρκεῖ αὐτός ὁ διαβολο-Ἐκτωρ νὰ μὴ μοῦ τὰ χαλάσῃ.

Καὶ ἤρχισε πάλιν τὴν ἐργασίαν του, καθ' ἣν ἡσχολεῖτο ν' ἀποκρύψῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἀπὸ τῶν δανειστῶν του ὅσας ἔτι κατεῖχεν ἀξίας.

Ἀλλὰ διέκοψεν αὐτὸν μετ' ὀλίγον ὁ διανομεὺς τοῦ τηλεγραφεῖου, κομίζων τηλεγράφημα ἐκ Κλαμεσύ. Περιεῖχε δὲ βεβαίως αὐτὸ εὐάρεστον εἶδησιν, διότι ὁ τραπεζίτης, ἀφοῦ τὸ ἀνέγνωσεν ἔτριψε τὰς χεῖρας του, ψιθυρίζων:

— Ὡραῖα, λαμπρά! ἂν μοῦ δώσουν καιρὸν θὰ ἐπιτύχω.

Καὶ ἐβουθίσθη πάλιν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν χαρτίων του, ὅτε ἤκουσεν ἀπὸ τῆς κλίμακος φωνὴν ἔντονον καὶ ὀργίλην, προδήλως τοῦ Ἐκτορος. Ἦτο δὲ ὁ Ἐκτωρ ἀληθῶς, ἐπιστρέφων ἀπὸ τοῦ Μύλου, καὶ ὁ Λοβεδὺ ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ὁ νέος εἰσῆλθε μορφαζών.

— Βιάζομαι, πατέρα, εἶπε· πρέπει ν' ἀλλάξω ἐνδύματα. Δὲν βλέπεις εἰς ποίαν κατάστασιν εἶμαι;

Ὁ Ἐκτωρ ἐκαλύπτετο ἔτι πράγματι ὑπὸ πρασινωποῦ πηλοῦ. Τὸ ἡλλοιωμένον αὐτοῦ πρόσωπον εἶχε τὴν αὐτὴν χροιάν καὶ ἡ κόρη του ἔσταζεν ἰλύν.

— Ἀλήθεια! πόθεν ἐβγήκες ἔτσι;

— Ἀπὸ τὸν βάλτον τοῦ μύλου Βαλάρ. Ἡθέλησα νὰ κάμω κἄτι τελειωτικόν, καὶ μοῦ τὰ ἐχάλασε πάλιν αὐτὸς ὁ ἄθλιος, τὸν ὁποῖον ἀπαντῶ πάντοτε ἐμπρός μου.

Διηγῆθη δὲ ταχέως τὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐξαδέλφης του συμβάντα κ' ἐξέθηκε πῶς ἡ παρὲμβασίς τοῦ Νοέλ τὸν ἐξηυτέλισε.

— Ὅλ' αὐτὰ ἐν τούτοις δὲν τὰ εἶχες συλλογισθῇ ἄσχημα, ὑπέλαβεν ὁ πατήρ· καὶ τότε τί θὰ κάμης;

— Θὰ φονεύσω τὸν ἀγροίκον αὐτόν, ὁ ὁποῖος μὲ προσέβαλε. Τοῦ εἶπα ὅτι συγκαταναύω νὰ μονομαχήσω μαζὴ του, καὶ ἐδέχθη τὴν μονομαχίαν... Θὰ τὸν φονεύσω λοιπὸν ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις, καὶ ἡ ἀχάριστος αὐτὴ καὶ κακότροπος Ἀδριανή, ἡ ὁποία τὸν ἀγαπᾷ, θὰ λάβῃ ἀφορμὴν νὰ κλαύσῃ.

Ὁ Κ. Λοβεδὺ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Κακὸν μέσον, εἶπεν. Ἄν τὸν ἀγαπᾷ, δὲν θὰ σοῦ συγχωρήσῃ τὸν θάνατόν του, καὶ δὲν θὰ δυνηθῇ πλέον νὰ τὴν νυμφευθῇ. Δὲν πρέπει δὲ κανεὶς ποτὲ ν' ἀπελπίζεται ἀπὸ τὴν ἰδιοτροπίαν τῆς γυναικός. Ἐπειτα, ἐσκέφθης, Ἐκτορ, ὅτι δὲν πρέπει, σὺ εὐπατριδῆς, νὰ κτυπηθῇς μ' ἓνα σιδηρουργόν; Θὰ σὲ περιπαίζουσιν.

— Αὐταὶ εἶνε προλήψεις ἀπηρχαιωμέναι. Ὁ Νοέλ μὲ στενοχωρεῖ, καὶ μοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορον μὲ ποῖον μέσον θ' ἀπαλλαγῶ ἀπ' αὐτὸν τὸν ταχύτρον. Ὡς πρὸς τὴν Ἀδριανήν, δὲν ἠξέυρω μὰ τὴν ἀλήθειαν ἂν δὲν τὴν μισῶ τώρα ὅσον κ' ἐκεῖνον.

— Αὐτὰ εἶνε θυμοὶ ἐρωτευμένου! Ἄκουσε, Ἐκτορ. Δὲν πρέπει νὰ θυσιάσῃς εἰς γελοῖαν ἐκδίκησιν τὰ σοβαρὰ σχέδια τὰ ὁποῖα μελετῶ, καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἔχεις καὶ σὺ τὸ μέρος σου. Ἄν λάβω αὐτὰς τὰς πεντακοσίας χιλιάδας φράγκα ἀπὸ τὴν πώλησιν τοῦ Βλινύ, ἡμποροῦμεν νὰ φύγωμεν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, καὶ ν' ἀρχίσωμεν δι' αὐτῶν νέαν περιουσίαν. Ἐλαβὰ δὲ πρὸ μικροῦ τηλεγράφημα τοῦ συμβολαιογράφου Περρέν, ὁ ὁποῖος εἶνε αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰς τὸ Κλαμεσύ, καὶ μοῦ ἀναγγέλλει ὅτι εἶδε τοὺς τραπεζίτας τῆς πόλεως κ' ἐλπίζει νὰ ἔχῃ αὐριοῖν εἰς τὴν διάθεσίν μου τὸ ποσὸν ὀλόκληρον. Ἰδοὺ! διάβασε!

Καὶ τῷ ἔδωκε τὸ πρὸ μικροῦ κομισθὲν τηλεγράφημα.

Ὁ Ἐκτωρ τὸ ἐθεώρησεν ἀφηρημένος καὶ ἀπήντησεν.

— Ἐξαίρετα· ἀλλὰ τί σχέσιν ἔχει τοῦτο μὲ τὸ νὰ μὴ τιμωρήσω αὐτὸν τὸν αὐθάδη Νοέλ;

— Δὲν ἐννοεῖς ὅτι ἡ μονομαχία αὐτὴ θὰ παροργίσῃ τὴν μητέρα καὶ τὴν κόρην, ... τὴν κόρην ἰδίως ἡ ὁποία κάμνει τὴν κυρίαν Δουχαμέλ, ὅ,τι θέλει; Ἡμποροῦν, ἅμα θυμώσουν, νὰ ἀναβάλουν τὴν πληρωμὴν τῶν πεντακοσίων χιλιάδων, καὶ ἴσως νὰ διαλύσουν καὶ τὴν συμφωνίαν. Καὶ τότε τί γινόμεθα καὶ οἱ δύο; Σὲ παρκαλῶ, παραιτήσου ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνόητον ἐπιχείρησιν. Ἐκδικεῖται κανεὶς, ὅταν ἡ ἐκδίκησις ζημιώνει τὰ συμφέροντά του;

— Εἰς' ἐλευθερίαν, πάτερ μου, νὰ προτιμᾷς τὸ συμφέρον. Σκέψου περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σου καὶ

μὴν ἀνησυχῆς δι' ἐμέ. Καθεῖς μας ἄς πράξῃ κατὰ τὰς ἰδέας του.

— Καὶ πάλιν σοῦ λέγω, ἡ ἐπιμονή σου θὰ μᾶς καταστήσῃ ἐχθρὰς τὴν θείαν σου καὶ τὴν ἐξαδέλφην σου, καὶ θὰ μηδενίσῃ τὴν τελευταίαν μας ἐλπίδα. Πρέπει νὰ παραιτηθῇς ἀπ' αὐτὴν τὴν μονομαχίαν, ἢ τοῦλάχιστον νὰ τὴν ἀναβάλῃς ἕως ὅτου λάβω τὰς πεντακοσίας χιλιάδας... Εὐρὲ προφάσεις διὰ νὰ παρατείνῃς τὰ πράγματα... Δύο ἡμέρας, μόνον δύο ἡμέρας σοῦ ζητῶ... Ἐπειτα σκότωσε ὅποιον θέλεις.

— Λυποῦμαι ὅτι δὲν ἤμπορῶ, ἀπήντησεν ὁ Ἐκτωρ ψυχρῶς. Σὺ συλλογίζεσαι τὰ χρήματά σου, ἐγὼ συλλογίζομαι τὴν ἐκδίκησίν μου... Πηγαίνω λοιπόν, μὲ τὴν ἄδειάν σου, ν' ἀλλάξω πρῶτον ἐνδύματα, κ' ἔπειτα ν' ἀναζητήσω τοὺς γείτονάς μας, τοὺς ἀδελφούς Δεθάρ, οἱ ὅποιοι θὰ μοῦ χρησιμεύσουν ὡς μάρτυρες.

Ὁ Λοβεδὺ προσεπάθησε νὰ τὸν κρατήσῃ.

— Μὴν στιγμὴν, .. στάσου μίαν στιγμὴν! ἐφώνησε. Σκέψου τὰς φοβερὰς συνεπείας... Πρέπει δὲ ἀκόμη νὰ σοῦ εἰπῶ, ὅτι ἂν τυχὸν ἀπαντήσης εἰς τὸ σπίτι τὴν πτωχὴν αὐτὴν τρελλήν, τὴν ὁποίαν λέγουν Φακινέταν....

Ἄλλ' ὁ Ἐκτωρ ἦτο ἤδη μακράν.

— Κτῆνος! σιδηροκέφαλε! ἐψιθύρισεν ὁ τραπέζιτης κλειὼν παταγωδῶς τὴν θύραν. Πηγαίνει νὰ θυσιάσῃ ἴσως τὸ μέλλον μας εἰς μίαν μωρὰν φρενοτροπίαν. Ὁραία κατάστασις! Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἡ Τερέζα καὶ τὸ μικρὸ της, ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ δαιμονισμένος αὐτὸς Ἐκτωρ.. Ὁ καυτὰξω κ' ἐγὼ νὰ ἐφαρμόσω τὴν συμβουλὴν τοῦ τρυφεροῦ μου υἱοῦ, .. νὰ ἔβγω ἀπὸ τὴν λάσπην, καὶ οἱ ἄλλοι ἄς κάμουν καλὰ.

Κ'.

Τὸ μυστικὸν τοῦ χαρτοφυλακίου.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν περὶ τὸ ἐσπέρας ἦσαν πολλοὶ συνηγμένοι ἐν τῷ δωματίῳ, ὅπερ κατεῖχεν ὁ Ἰωάννης Ρεβού ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Νοέλ Λετελλιέ. Ὁ Νοέλ ἦτο ἀπών, ἀλλ' ἐμελλε νὰ ἐπιστρέφῃ ταχέως. Ζωηρὰ δὲ φαιδρότης ἐπεκράτει μεταξὺ τῶν παρισταμένων. Ὁ Ἰωάννης ἦτο ἐν πλήρει ἀναρρώσει, καίτοι δὲν εἶχεν ἐντελῶς ἰαθῇ· καθήμενος δὲ ἡμίγυμνος ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐφυλλολόγει διὰ τῆς ἐλευθέρως χειρὸς του δέσμην ἐπισήμων ἐγγράφων. Ἡ γηραδιά του μῆτηρ, ἥτις τὸν εἶχε νοσοκομήσει μετὰ τοσαύτης στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως, ἐκάθητο ἐπὶ παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του καὶ προσεπάθει νὰ τὸν πρᾶυνῃ, καίτοι συμμεριζομένη τὴν χαρὰν του. Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τῆς κλίνης ἔσταντο, πλήρεις χαρᾶς ἐπίσης, ὁ Γριβὲ καὶ ἡ κόρη του Πετροῦλα. Εἶχον καὶ αὐτοὶ μεγάλην δέσμην ἐγγρά-

φων ἀνὰ χεῖρας, ὧν δὲν ἐννόουν μὲν βεβαίως τὸ περιεχόμενον ἀλλ' ἐγνώριζον ὁμῶς τὴν μεγάλην σπουδαιότητα. Ἐν τούτοις ὁ Γριβὲ, ἐν μέσῳ τῆς χαρᾶς του, ἐφαίνετο ἀνήσυχος. Νέφος παροδικὸν ἐσκίαζεν ἐνίοτε τὸ μέτωπόν του, καὶ ἔστρεφεν ἀνησύχως τὰ βλέμματα πρὸς τὴν θύραν.

ἤρχιζεν ἤδη νὰ νυκτώνῃ, καὶ ὁ Ἰωάννης ἀπώθησε τὰ ἐγγράφα, ἄτινα πρὸ μικροῦ τοσοῦτον περιπαθῶς ἀνεδίφα.

— Μητέρα, εἶπε, φύλαξέ τα αὐτὰ τὰ χαρτιά εἰς τὴν τσέπη σου... Τί τὰ θέλεις! Σὰν φέματα μοῦ φαίνεται, πῶς ἐγένεαμεν ἰδιοκτῆται τοῦ σπιτιοῦ, τοῦ ἀμπελιοῦ... Ἄ! ὁ θεὸς νὰ ταῖς φυλάγῃ ταῖς καλαῖς κυρίαῖς, ταῖς ἁγίαις γυναῖκες, ποῦ μᾶς ἔκαμαν τόσο πλουσίους.

— Ὅλ' αὐτὰ καλὰ εἶνε, Γιάννη, εἶπεν ἡ γραῖα Ρεβού, ἀλλὰ δὲν σοῦδωκαν τὴν υἱείαν σου οὔτε σοῦ κόλλησαν τὰ σπασμένα σου κόκαλα... καὶ σὺ κουνήσῃς πάλι...

— Τὰ κόκαλά μου; τί ἔπαθαν; Σὲ δύο ἡμέρας θὰ σκαλίζω τὸν κῆπό μου καὶ θὰ σκάπτω τ' ἀμπέλι μου, ἐκτὸς ἂν πιάσω πάλι τὴν παληὰ μου τέχνη... εἰκοσιπέντε τὸ κορμάτι. Μοῦ φαίνεται πῶς καὶ ἀπὸ τὸρα ἔμπορῶ νὰ πηδήσω, νὰ χορεύσω, νά... ἄι!

Ὁ νέος κτηματίας ἠθέλησε νὰ ἐκφράσῃ τὴν χαρὰν του διὰ ζωηρῶν πως κινήματων, κ' ἐτιμωρήθη δι' αἰφνιδίου καὶ ὀξείας ὀδύνης. Ὁ Χριάσας ἀνέπεσεν ἐπὶ τὸ προσκεφάλαιόν του.

— Τὰ βλέπεις; εἶπεν ἡ μήτηρ του.

Ἄλλ' εὐτυχῶς ὁ πόνος παρήλθε ταχὺς ὡς ἤλθε.

— Καὶ ἐμεῖς, εἶπεν ἡ μικρὰ Πετροῦλα, κινοῦσα τὴν εἰς χεῖράς της δέσμην ἐγγράφων, τί θαρεῖτε; μᾶς τὰ ἔδωσαν αὐτὰ τὰ χαρτιά διὰ νὰ τυλιζώμεν σαρδέλλαις; Ὅταν συλλογίζομαι πῶς ὁ πατέρας μου εἶνε τὸρα ἰδιοκτῆτης τοῦ Μύλου, ὅτι δὲν θὰ πληρῶνῃ πλέον νοῦκι, καὶ θὰ τοῦ πληρῶνουν ἄλλοι... Τί τύχη, αἰ; Ὁ μὲν εἰπῆτε: πρέπει νὰ εὐχαριστήσωμεν τὰς καλὰς αὐτὰς κυρίας. Δὲν λέγω ὅχι, ἀλλὰ πρῶτ' ἀπ' ὅλους δι' ὅσα καλὰ μᾶς συμβαίνουν, πρέπει νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Κ. Νοέλ, ποῦ μᾶς ἐφάνη ὅσ' ἂν θεὸς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια! ἀπήντησεν ἡ γραῖα Ρεβού.

— Ἀλήθεια! ἐπανέλαβον οἱ ἄλλοι.

— Ὁ κύριος Νοέλ, ἐξηκολούθησεν ἡ μικρὰ Γριβὲ, συγκεκινημένη μέχρι δακρύων, εἶνε ὁ καλῆτερος νέος, ὁ πλέον εὐγενής, ὁ πλέον ἀνδρεῖος... Ὁ πατήρ της ἠτένισεν ἐπ' αὐτὴν ὀξὺ τὸ βλέμμα, καὶ ἡ κόρη διεκόπη, κάτω νεύουσα τὴν κεφαλὴν.

— Ἐχεις δίκαιον, κορίτσι! εἶπεν ὁ ὀδοστάτης· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν ὅτι αἱ κυρίαὶ Δυχαμὲλ δὲν μᾶς χρεωστοῦσαν τίποτε,

διότι ἐμεῖς ἐκάμαμεν τὰς διαταγὰς τοῦ Κ. Νοέλ, καὶ ὅλοι οἱ πλούσιοι δὲν εἶνε τόσοι καλόβολοι. Ἐπειτα, δὲν ἦτον εὐγενικὴ ἰδέα τῆς κυρίας Ἀδριανῆς νὰ ἔλθῃ μόνη της νὰ μᾶς φέρῃ... νὰ φέρῃ εἰς ἐσένα δηλαδὴ, ποῦ τῆς ἔκαμνες αἰωνίως μούτρα, χωρὶς λόγον, τὰ ἔγγραφα αὐτὰ ποῦ μᾶς ἔκαμαν πλουσίους;

— Ναί, πατέρα, ναι, ἀπήντησεν ἡ Πετροῦλα κατησχυμένη. Ἡ κυρία Ἀδριανὴ εἶνε πολὺ καλὴ, κ' ἐγὼ δὲν τὴν ἐγνώριζα. Τὴν ἐβλεπα τόσοι εὐμορφῃ, τόσοι εὐτυχισμένην. Τὴν ἀγαποῦν ὅλοι, καὶ... ᾧ! νὰ σοῦ πῶ ὅμως, ἐξηκολούθησεν, ἐκδικητικῶς, ὀρθομένη, ἂν ἀπαντήσω καμμιάν φορὰν αὐτὴν τὴν Ἰωσηφίναν, ποῦ μοῦ ἔπαιξε παιγνίδι τόσοι ἄσχημον, θὰ γείνουν ἄλλα πράγματα. Εἶδες ἐκεῖ τὴν χαμένην νὰ πάρῃ τὸ γράμμα μου καὶ νὰ τὸ πᾶγῃ εἰς τὸν κύριον τοῦ πύργου! Ἄς μοῦ πῆσῃ εἰς τὰ νύχια, κ' ἐγὼ τὴν συγυρίζω... θὰ τῆς μαδῶ τὰ ψεύτικα μαλλιά της.. ψεύτικα φορεῖ ἢ ἀδιάντροπη!

— Καλὰ, καλὰ! ὑπέλαθεν ὁ Γριβὲ ἔλαφρῶς μειδιῶν, αὐτὰ τὰ βρίσκετε. Ἀλλὰ νὰ σοῦ εἰπῶ Πετροῦλα... Πρέπει νὰ πανδρευθῇς, καὶ γλήγορα, τὸν υἱὸν τοῦ Τριγκάρ, ποῦ μοῦ εἶπε ὅτι σὲ θέλει εἶνε τίμιον παιδί, δουλευτῆς, κ' ἔχει καὶ τὸ δικό του. Τώρα ποῦ ἔχομε κ' ἐμεῖς κᾶτι, θὰ σὲ ξαναζητήσῃ βέβαια, καὶ θέλω τὸ πρᾶγμα νὰ τελειώσῃ... ἄμα ὁ φίλος μας ὁ Γιάννης γείνη καλὰ καὶ μπορεῖ νὰ χορεύσῃ ἔς τὸν γάμον.

— Θὰ χορεύσω, Γριβέ, ἐφώνησεν ὁ ἀσπαλακοθήρας παιδρότατος· ὅπου καὶ ἂν ἦνε, θὰ χορεύσω.

Ἡ Πετροῦλα δὲν ἐφαίνετο κατηχυαριστημένη ἐκ τοῦ σχεδιαζομένου τούτου γάμου. Ἀλλ' οὐδὲν εἶπεν· ἡγέρθη μόνον ὀρμητικῶς καὶ κατέφυγεν εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ δωματίου, ὅπου μετὰ κόπου συνέπνιξε τοὺς λυγμούς της.

Ὁ πατὴρ της δὲν ἐφάνη ὅτι τὸ παρατήρησεν, ὑπέλαβε δέ, ἀποτεινόμενος εἰς τὸν ἀσπαλακοθήραν.

— Φοβοῦμαι, Γιάννη, μήπως αὐτὰ ποῦ συνέβησαν σήμερα εἰς τὸ σπίτι μου, ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς βρωμοκόρης τοῦ φύλακος, ἔχουν κακὰ ἐπακόλουθα. Ὁ Κ. Νοέλ καὶ ὁ μυρωδάκιος ὁ Παρισινὸς τὰ ἐτσούγκρισαν· τότε ὁ Κ. Νοέλ τὸν ἐπέταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο, μέσα εἰς τὸν βάλτο... Ἀπὸ κᾶτι ποῦ ἄκουσα, ἡ ὑπόθεσις δὲν ἐτελείωσε.

Ὁ Ἰωάννης Ρεβουὺ ἡγέρθη ζωηρῶς, μ' ὅλους αὐτοῦ τοὺς ἐπιδέσμους.

— Τί λέγεις, Γριβέ; ἠρώτησε. Μήπως ὁ παρισινὸς θέλει νὰ καταφέρῃ τίποτε;...

— Ἀπ' αὐτὸ δὲν φοβοῦμαι.. δὲν ἔχει δύναμι... Ἀλλὰ ὁ κύριος Νοέλ, Γιάννη, ἀνατράφη βλέπεις, σὰν αὐθέντης κ' ἔχει ἰδέαις ἀλλοιω-

τικαῖς. Ἄν τὸ λοιπόν, καθὼς ὑποπτεύω, τοῦ ἔλθῃ ἰδέα νὰ κτυπηθῇ εἰς μονομαχίαν...

— Πῶς! ἐφώνησεν ἐμβρόντητος ὁ Ἰωάννης· νὰ κτυπηθῇ μὲ σπαθί; μὲ πιστόλι; Παναγία μου! θὰ μοῦ τὸν σκοτώσῃ ὁ παρισινός.

Ὁ ὁδοστάτης ἐδήλωσε διὰ χειρονομίας τὴν ἀπελπισίαν του, ἡ δὲ Πετροῦλα, ἥτις ἐκλαυμήριζε σιγαλῇ τῇ φωνῇ εἰς τὴν γωνίαν της, ἠνωρθώθη:

— Πατέρα, ἠρώτησε, δὲν εἶνε καλὸν αὐτὸ διὰ τὸν Κύριον Νοέλ;

— Τὰ κορίτσια δὲν ἀνακατεύονται εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα.

Καὶ ὁ Γριβὲ ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην.

— Ποῦ εἶνε τόρα; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Δὲν ξέρω. Ἀλλ' ὅταν ἐβγήκε, μοῦ ἐφάνη κᾶπως ταραγμένος, καὶ ἴσως ἔχει τόρα αὐτὴν τὴν δουλειάν εἰς τὸν νοῦν του. Μοῦ εἶπε ὅτι ἐπήγαγε εἰς τοῦ ἱατροῦ Βουλλιέ. Ἐπειτα, ξεύρεις Γιάννη, ἡμπορεῖ καὶ ν' ἀπατῶμαι.. δὲν πρέπει ἀκόμη ν' ἀνησυχοῦμε...

— Φοβοῦμαι πῶς δὲν γελήσαι, Γριβέ. ᾧ! ἂν πάθῃ τίποτε ὁ Κ. Νοέλ, τί μὲ μέλει νὰ εἵμαι πλούσιος. Καλλίτερα νὰ εἵμαι πτωχός, καὶ νὰ ζητιανεύω ἔς τοὺς δρόμους παρὰ νὰ ἰδῶ...

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο, εἶπεν ὁ ὁδοστάτης.

Κ' εἰσῆγσαν ἀμφότεροι λυπηρὰ σκεπτόμενοι, ὅτε βήματα ἠκούσθησαν ἐπὶ τῆς κλίμακος, εἶτα ἐν τῷ πρώτῳ δωματίῳ, καὶ ὁ Νοέλ εἰσῆλθεν. Ἦτο κάθιδρος καὶ ἀσθμαίνων.

— Μὲ συγχωρεῖτε, καλοὶ μου φίλοι, εἶπεν, ὅτι σᾶς ἄφησα μόνους. Ἀλλὰ εἴχατε νὰ ὁμιλήσετε διὰ τὴν νέαν σας εὐτυχίαν, καὶ κανεῖς δὲν χαίρει περισσότερον ἀπὸ ἐμέ... Δὲν ἤλθε κανεῖς νὰ μὲ ζητήσῃ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου;

— Κανεῖς.

— Οὔτε γράμμα ἤλθε;

— Τίποτε.

— ᾧ, καλὰ! ἐγκαίρως ἤλθα.

Ἐσπευσε δὲ ν' ἀνάψῃ φῶς κ' ἐκάθισε πλησίον τῶν φίλων του. Ὁ ὁδοστάτης ἠρώτησε δειλῶς:

— Ἀπὸ τοῦ ἱατροῦ ἔρχεσθε, κύριε Νοέλ;

— Ναί, ἤθελα νὰ μάθω τί τοῦ χρεωστοῦμεν διὰ τὰς ἐπισκέψεις, τὰς ὁποίας μᾶς ἔκαμε μὲ τόσοι ζῆλον. Εἶχα νὰ τοῦ εἰπῶ καὶ κᾶτι ἄλλο ἀκόμη, κ' ἐφάνη προθυμότατος.

— ᾧ, ᾧ! εἶπεν ὁ Γριβέ, θεωρῶν πλαγίως τὸν Ἰωάννην.

Ὁ ἀσπαλακοθήρας ἐστέναξε βαθέως.

— Ἀπ' ἐκεῖ, ἐξηκολούθησεν ὁ Νοέλ, ἐπήγαγε εἰς τὸν Περρέν, νὰ ἐρωτήσω μὴ τυχὸν ἔπαθε τίποτε ἢ δεσποινὶς Ἀδριανὴ ἀπὸ τὰς σημερινὰς συγκινήσεις, κ' ἔμαθα μ' εὐχαρίστησιν μου, ὅτι ἐπέστρεψε πολὺ καλὰ εἰς τὴν οἰκίαν. Εἶδα καὶ

τὸν Κύριον Μυσσῶ, τὸν δεύτερον γραφεὰ τοῦ συμβολαιογράφου, ἐξαίρετον νέον γινώριμόν μου, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς ἐφάνη πρόθυμος καθὼς ὁ ἱατρός.

Σιγὴ βαρεῖα διεδέχθη τοὺς λόγους τούτους.

— Καὶ τί τοὺς ἠθέλατε, τὸν ἱατρὸν καὶ τὸν Κ. Μυσσῶ, κύριε Νοέλ; ἠρώτησε τέλος ὁ ὁδοστάτης.

Ὁ Νοέλ κατενόησεν ὅτι εἶχεν ἀποκαλύψει πράγματα, ἀτινα κάλλιον ἦτο ν' ἀποσιωπήσῃ. Ἄλλ' ἐνῶ ἠτοιμάζετο ν' ἀποκριθῇ, ἔκρουσαν θορυβωδῶς εἰς τὴν ἐξώθυραν. Ἐγέρθη τότε καὶ ἀνῆψε δεύτερον κηρίον.

— Αὐτὸ εἶνε βέβαια τὸ ὁποῖον περιμένω, εἶπε.

Καὶ μετέβη εἰς τὸ πρῶτον δωμάτιον, οὗτινος ἔκλεισεν ὀπισθεν τοῦ τὴν θύραν.

Μετ' ἀνταλλαγὴν ὀλίγων λέξεων, ἡ Βρανδὲν εἰσήγαγε νέον τινα ἄστεϊον, περιβεβλημένον τεφρόχρουν οἰκοστολήν, γνωστὸν δὲ ὡς υἱὸν τοῦ κηπουροῦ τοῦ Βλινύ.

— Κύριε Νοέλ, εἶπεν ἡ οἰκονόμος, εἰν' ἕνα γράμμα ποῦ θέλουν νὰ τὸ δώσουν εἰς τὰ χέρια σας.

— Καλά, κυρὰ Βρανδέν, περίμεινε κάτω, καὶ πρόσεξε νὰ φέξης ὅταν θὰ καταιδοῦν.

Ἡ Βρανδὲν ὑψωσεν ὀφθαλμούς καὶ χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, οἷονεὶ ἐπιμαρτυρομένη αὐτὸν ὅτι οὐδὲν ἐνόει τῶν συμβαινόντων, καὶ ἀπεσύρθη.

Ἡ ἐπιστολή, ὡς ἐμάντευσεν ὁ ἀναγνώστης, ἦτο τοῦ Ἑκτορος Λοβεδύ, περιεῖχε δὲ τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις:

«Κύριε,

»Μάρτυρές μου εἶνε οἱ κύριοι Δεβάρ, ἰδιοκτῆται τοῦ «πύργου Σαβρώλ, καὶ μετ' αὐτῶν θέλουσι συνεννοηθῇ οἱ μάρτυρές σας.

»Σᾶς προσκυνῶ

ΕΚΤΩΡ ΛΟΒΕΔΥ.»

Ὁ Νοέλ ἐκάθισε παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἀπῆντησε·

«Κύριε,

»Μάρτυρές μου εἶνε ὁ ἱατρός Βουλλιέ, ἀρχαῖος ἐπίαιτρος, καὶ ὁ Κ. Ἑρρίκος Μυσσῶ, δεύτερος γραφεὺς ἐν τῷ συμβολαιογραφείῳ τοῦ Κ. Περρέν. Οἱ κύριοι Δεβάρ δύνανται, ἀπὸ τοῦδε, νὰ συνεννοηθῶσι μετὰ τοῦ Κ. Βουλλιέ, ἐν Βωδραί.

»Σᾶς προσκυνῶ

ΝΟΕΛ ΔΕΤΕΛΙΕ.»

Συμπτύξας δὲ τὴν ἐπιστολήν καὶ σφραγίσας αὐτήν, ἐπέδωκεν εἰς τὸν κομιστὴν τῆς ἄλλης, ὅστις ἀπεσύρθη κωφεύων πρὸς τὰς παραπειστικὰς ἐρωτήσεις, ἃς ἀπέτεινεν εἰς αὐτὸν συνοδευοῦσα ἡ Βρανδέν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Η ΓΡΑΜΜΑΤΟΦΟΡΟΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

Πολλάκις ἐγένετο λόγος ἐν τῇ «Ἑστίᾳ» περὶ τῶν γραμματοφόρων περιστερῶν, εἰς ὧν τὴν ἄσκησιν μετ' ἐπιμελείας ἐπεδόθησαν ἀπὸ τινος τὰ στρατιωτικὰ ἰδίως ἔθνη, πειρώμενα νὰ χρησιμοποιοῦσι τὰ πτηνὰ ταῦτα εἰς μεταβίβασιν ἀγγελμάτων, ἐν καιρῷ πολέμου μάλιστα. Ἡ γραμματοφόρος περιστέρα δὲν ἦτο ἄγνωστος καὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι. Ἐκ τινος σπουδαίας πραγματείας, δημοσιευομένης ἐν τῇ «Νέᾳ Ἡμέρᾳ» παραλαμβάνομεν τὰ ἐπόμενα περὶ τούτου.

Διὰ τὴν πιστὴν καὶ ἀναλλοίωτον ἀγάπην πρὸς τε τὴν ἰδίαν καλιὰν καὶ τοὺς νεοσσούς, χρήσιμος ἀπεδείχθη τοῖς ἀνθρώποις ἡ περιστέρα καὶ ὡς γραμματοφόρος. Κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα ἐν χρόνοις πρωϊμωτάτοις μετεδόθη ἐξ Ἀνατολῆς καὶ Αἰγύπτου εἰς Ἑλλάδα καὶ Ἰταλίαν τὸ ἔθιμον, καθ' ὃ ἀπεστέλλοντο τὰ πτηνὰ ταῦτα ἢ ὅπως κομίζωσι παντοίας εἰδήσεις, ἢ ὅπως μεσιτεύωσι τὴν ἐπικοινωνίαν ἐρώτων καὶ ἐρωμένων. Κατὰ τὸν Αἰλιανὸν ἡ νίκη τοῦ Ταυροσθένους διηγέεσθαι τῷ πατρὶ τούτου ἐν Αἰγίνῃ ἐξ Ὀλυμπίας αὐθημερόν· εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας δηλονότι συμπαρέλαβεν ὁ Ταυροσθένης περιστερὰν ἀπολιποῦσαν τοὺς νεοσσούς αὐτῆς ὕγρους ἔτι καὶ ἀπτήνας· νικήσας δὲ ἀφῆκεν ἐκ Πίσσης, προσάψας αὐτῇ πορφύραν· ἡ δὲ περιστέρα, ἐπιγεγομένη πρὸς τοὺς νεοττοὺς, διήνυσε τὴν ὁδὸν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ, ἀπληθυμέρισεν ἐκ Πίσσης εἰς Αἰγίναν. Παρὰ δὲ τῷ Ἀθηναίῳ σώζεται στίχος τοῦ κωμικοῦ Φερικράτους νύξιν ποιουμένου εἰς τὴν ἀγγελιαφόρον περιστερὰν «ἀπόπεμψον ἀγγελοῦντα τὸν περιστερόν». Καὶ τοῦ Ἀνακρέοντος δὲ ἡ ἐρασμὴ πέλεια, ἐρωτωμένη πόθεν πετᾶται ἀποκρίνεται

Ἀνακρέων μ' ἔπεμψεν
πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον·
ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
διακονῶ τσαῦτα·
καὶ νῦν, ὄρῃς, ἐκείνου
ἐπιστολὰς κομίζω.

Ἐπέσχετο μὲν ὁ Ἀνακρέων, ὅτι εὐθέως θὰ ἐποίει αὐτὴν ἐλευθέραν· ἀλλ' ἐκείνη βουλευεται νὰ μείνῃ δούλη παρ' αὐτῷ, διότι πρὸς τί νὰ ποτᾶται κατ' ὄρη καὶ κατ' ἀγρούς καὶ νὰ καθίζῃ ἐπὶ δένδρων χάριν τροφῆς; Τανῦν τρώγει μὲν ἄρτον ἀρπάσασα ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τοῦ Ἀνακρέοντος· δίδει δὲ αὐτῇ νὰ πῇ ὃν ἐκεῖνος προπίνει οἶνον· πιούσα δὲ, χορεύει καὶ διὰ τῶν πτερῶν συγκαλύπτει τὸν γέροντα δεσπότην· κοιμωμένη δὲ καθεύδει ἐπ' αὐτῷ τῷ βαρβίτῳ. Γραμματοφόρους περιστερὰς παρελάμβανον οἱ Ῥωμαῖοι ἐν τοῖς θεάτροις, ὅποθεν ἀπέστελλον αὐτὰς οἴκαδε χάριν ρητρῶν ἢ περιδόσεων, τῶν